І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4127
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXII. No. 95. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЦЕНТІВ 20 CENTS СУБОТА, 17-го ТРАВНЯ (MAY) 1975 Ч. 95. VOL. LXXXII.

Українці і білоруси та їх відношення до росіян були темою наукової доповіді і дебати

Ню Йорк. — В рамках студій національних проблем Східної Европи, організованих Школою післядипломних студій місцевого Міського університету, 14 травня доповідав проф. Олег Федишин з Ричмонд коледжу на тему місця і ролі українців та білорусів в системі СССР і їхнього відношення з панівним російським народом. Критичні замітки до доповіді проф. О. Федишина подали проф. Ян Запрудник з Квінс коледжу та проф. Майкел Лютер з Гантер коледжу. Проф. О. Федишин є першим науковим співробітником у Дослідному Інституті для міжнародних змін при Колюмбійському університеті.

Доповідь проф. О. Федишина охоплювала три частини: а) тенденції у совєтській національній політиці в минулому, а зокрема на сучасному етапі, б) місце і роля України та Білорусі в СССР, в) перспективи на ближче майбутнє. Добре опрацьована і уаргументована доповідь проф. О. Федишина уможливила досить чисельно зібраним слухачам з академічного світу зорієнтуватися у складній структурі національних відносин і проблем в СССР, які в минулому створювали для совєтського центрального режиму великі труднощі і приневолювали до стосування різних запобіжних заходів. Ці труднощі і ці проблеми існують в СССР також сьогодні, не зважаючи на протилежні заяви совєтських лідерів.

Проф. О. Федишин з'ясував мету совєтської національної політики, що прагне забезпечити створення т. зв. совєтської людини і т. зв. совєтського народу, а які є ідентичні з російською людиною і російським народом. З цією метою совєтський режим стосує ряд метод, намагаючися зломати сепаратні національні тенденції серед не-російських народів в СССР. У цій русифікаційній і асиміляційній політиці Москва має деякі успіхи, але також ще більші труднощі з уваги на те, що стан посідання Росії щораз поширюється, природний приріст росіян маліє і найближчий перепис населення виявить поважніше зменшення відсотка росіян в СССР. З цих міркувань Москва ініціювала своєрідну політику „молодших партнерів" для України і Білорусі, але виключно на теренах інших республік чи поза СССР, де українці і білоруси, поряд з росіянами, мали б виконувати ролю „зберігателів імперії" і колонізаторів.

Роблячи висновки, проф. О. Федишин звернув увагу, що проти совєтсько - російського експерименту із суцільною асиміляцією цілих народів промовляє досвід історії, а також проти нього є загальна антиколоніяльна тенденція у світі. З цих міркувань, сказав він, „ми будемо свідками росту спротиву у ближчому майбутньому" з боку не-російських народів СССР. З цим всім рахується сучасне совєтсько - російське керівництво і тому воно „звузило" свій плян, обмежуючися до України і Білорусі, як двох зближених слов'янських народів, лишаючи в якійсь мірі „на боці" інші народи і національні меншості як балтійців, азіятів, кавказців, чи жидів.

У своїх коментарях проф. Я. Запрудник та проф. М. Лютер дали ряд доповнень. Зокрема цікавими були помічення на тему ситуації в Білорусі проф. Я. Запрудника, а проф. М. Лютера на тему „періодизації" совєтської національної політики, яка досить ґрунтовно різнилася від пропозиції проф. О. Федишина. Заключення обох коментаторів було, що твердити сьогодні, як це роблять в СССР, мовляв, вже заіснувала „нова історична спільність — совєтський народ" — немає жадної підстави.

Після доповіді і коментарів присутні ставили питання і займали становище до окремих тверджень.

Найвидатніші солісти й ансамблі виступлять у програмі Українського Фестивалю в Ню Джерзі

Голмдел, Н. Дж. — З Комітету Другого Українського Фестивалю в Ню Джерзі під керівництвом інж. Михайла Чайківського інформують, що на день Фестивалю — 7-го червня, підготована програма, яка складається з двох частин: пополудневої, за яку відповідає Квітка Семанишин, і вечірньої під керівництвом маестра В. Колесника та Оксани Соболти. Крім того, оглядини образотворчої виставки, показ народного мистецтва, ноші, українська кухня та ін.

У програмі цього другого з черги Українського Фестивалю, спонзорованого Ню Джерзі Гайвей Авторіті в амфітеатрі-колосі Гарден Стейт Артс Сентер біля Голмделу, Н. Дж., беруть участь: оперові солісти Ганна Колесник, Андрій Добрянський і Марта Кокольська, мистці-скрипалі Юрій і Дана Мазуркевичі, які вибрали волю; балерина і хореограф Рома Прийма-Богачевська; гості з Канади — Танцювальний Ансамбль під мистецьким керівництвом П. Марунчака з Монтреалю та у великому складі хори й духова оркестра — „Прометей", „Діброва", „Батурин" із Торонта під диригуванням мґра В. Кардаша. Мистецька новинка — прозірки на величезному екрані амфітеатру, що вміщує до 5,000 глядачів (та ще понад 4,000 осіб навколо на траві).

У пополудневій програмі беруть участь молодечі танцювальні та вокально-музичні ансамблі.

Вечірня програма у формі барвистого монтажу присвячена минулому, сучасному й майбутньому нескореної України, в рямках відзначення 100-ліття українського поселення в Америці. Короткий поетичний супровід до картин, написаний Леонідом Полтавою, рецитуватимуть українською і англійськими мовами.

З Комітету Другого Українського Фестивалю в Ню Джерзі інформують також, що квитки вже на вичерпанні, телефонувати до відповідального за їх розповсюдження Андрія Кейбіди: (201) 762-2827 або (201) 762-7010.

Шах Ірану прибув з відвідинами до ЗСА

Вашінгтон. — До ЗСА прибув 15 травня з чотириденною візитою іранський шах Мохаммед Реза Пагляві. Безпосередньо по прибутті і привітаннях він зустрінувся з президентом Фордом, з яким обговорював ситуацію на Близькому Сході. Речник Білого Дому заявив, що Шах і Президент погодилися, щоб продовжувати і зміцнити консультацію і співробітництво між ЗСА та Іраном.

„Захід утратив мужність, розум і твердість", заявив А. Солженіцин у зверненні до українців Канади

Монтреаль (ВіК). — У своїй великодній програмі 4-го травня 1975 року Українська Секція Канадської Радіомовної Корпорації передало в Україну слово Александра Солженіцина, що ним він з нагоди Великодня привітав канадських українців. Текст його слова:

СЛОВО СОЛЖЕНІЦИНА

„Дорогі мої Брати, Канадські Українці! Христос Воскрес! Сталося так, що я завітав сюди у Страсний Тиждень і на світле Воскресіння та ось маю нагоду звернутися до Вас по канадському радіо.

Я сказав „Дорогі Брати!", і в цьому декілька значень.

Як і всі християни, ми — брати. Особливо, як православні. Цей великий день — спільний для всіх нас. Але крім того, у мені багато української крови. Моя мати була майже зовсім українкою, а мій дід — таки українець. Він загинув у ГПУ. Його жива мова і його напучування, висловлювані українською мовою, ще й досі бринять у моїх вухах.

Хоч сам я не можу говорити плавно по-українському, але все розумію. А тому про долю українців я думаю не як про чужу, не як про сторонніх людей, яким треба допомогти, а як про свою власну долю. Я ніколи не забуваю ні про які терпіння українського народу, а зокрема страшного великого голоду, який забрав шість мільйонів українських душ. Про цей голод недавно — декілька тижнів тому на прес-конференції у Франції — я нагадав усій французькій пресі, показував їм знімки вмираючого українського села, що їх зробив американський кореспондент Томас Вокер тоді, коли ще можна було допомогти Україні. Але ніхто — ані в Европі, ані в Америці — не хотів надрукувати цим знімків. А він вивіз їх, рискуючи головою.

Так я нагадав черствій Европі, як байдуже вона поставилася до українського народу і його великого горя. Ось так байдуже ставлячись до інших народів, Захід опинився у тому становищі, в якому він є тепер.

З багатьма українцями з Галичини я сидів у каторжних таборах і ще більше поріднився з ними. Багато моїх живих друзів залишилися там у Західній Україні, і я думаю колись ще зустрітися з ними. Про все це скоро буде у третьому томі „Архіпелагу ГУЛАГу". І про каторжні табори, і про українців там, і про український голод, і про висилку селянську. Мені жаль, що його не читають по-українському. Треба його перекласти українською мовою.

У наш страшний час, коли Захід утратив мужність, розум і тверезість, підупав духом і віддає большевизмові й атеїзмові на загибель державу за державою, будемо кріпитися у нашому гіркому досвідові та в нашому християнстві; будемо підтримувати один одного у ті тяжкі роки, перед якими стоять наші народи і ввесь світ.

Нехай береже Вас Бог на чужині! Нехай пошле Вам силу і віру та світлий празник!"

Камбоджські комуністи обвинувачують ЗСА в організуванні шпигунства

Бангкок, Таїланд. — Урядове радіо в Пном Пен опублікувало довгий комунікат камбоджського режиму, формально стверджуючи, що камбоджські сторожеві судна захопили американський торговельний корабель Маяґуез на камбоджських водах і що метою цього було тільки „перевірити", які завдання має цей корабель. На такий крок камбоджці рішилися, бо упродовж останнього часу вони захопили кілька інших кораблів, які, як відтак нібито зізнала їхня залога, мали за завдання займатися шпигунством на терені Камбоджі, а в першій мірі встановити прямі контакти з протиурядовими елементами, які ще є у Камбоджі. Ця розвідча робота була зорганізована, заявляється в комунікаті, американською Центральною Розвідчою Агенцією.

Корабель Маяґуез камбоджський уряд вирішив повернути, бо „наша слаба країна не могла піти на конфронтацію з ЗСА". В комунікаті камбоджський уряд відкидає закид, мовляв, „ми є морські пірати", звертаючи цей закид проти „американських імперіялістів, які є морськими піратами і які прийшли, щоб провокувати камбоджську державу і народ на камбоджських територіяльних водах". Далі, в комунікаті є також обвинувачення ЗСА у перевороті, у вислідi якого був повалений в Камбоджі режим принца Сіганука.

Китай осудив американську акцію

У той час, коли Москва продовжує інформувати про американську акцію проти Камбоджі без ніяких коментарів, китайський заступник прем'єра Лі Гсієн-нієн, промовляючи з нагоди відзначування перемоги комуністів у Південному В'єтнамі заявив, що ця американська збройна акція — це „прямий акт піратства, що його повинна якнайгостріше засудити світова публічна опінія". Гсієн-нієн сказав, що ЗСА далі не вивчили лекції із „своєї програної в Індокитаї". Політичні коментатори на Заході, однак, твердять, що в засаді реакція Китаю є дуже стримана і обережна і такі чи інші протиамериканські заяви є подумані під кутом втримання добрих стосунків з камбоджськими комуністами, які визначилися за Пекіном.

В Португалії усувають з хунти речників поміркованої політики

Лісбона. — Португальська військова хунта, яка виступає під назвою Революційної Ради, подала до відома про усунення з її членів ген. Нарсісо Мендеса Діяса, командуючого португальськими повітряними збройними силами. На його місце призначено полк. Мораїса да Сільву, якого перед тим піднесено до ранги генерала. Згідно з неофіційними інформаціями, ген. Діяса усунено за його критику лівих тенденцій серед хунти. Формально ген. Діяс зголосив резиґнацію. Новопризначений ген. Сільва належить до лівого крила серед членів хунти.

В. Красін в Італії, називає „нещастям" свою ролю в московськім процесі

Рим. — До Італії прибув з СССР Віктор Красін, відомий дисидент і співробітник Петра Якіра, який відтак разом з П. Якірем був арештований та під тиском КГБ покаявся на суді в серпні 1973 року. З відповідною покаянною заявою В. Красін і П. Якір виступили тоді на пресовій конференції в Москві, засуджуючи всю свою дотеперішню діяльність і стверджуючи свої „контакти з іноземними розвідками". Суд над В. Красіним та П. Якірем був відкритий і після того, як вони визнали свою вину, суд засудив їх на трирічне ув'язнення. Дуже скоро після цього присуду обох їх звільнено.

В. Красін, за професією економіст, був одним із співосновників „Хроніки поточних подій". По виїзді за кордон, він склав заяву, в якій жаліє за своїм вчинком і заломанням під натиском КҐБ в тюрмі. У заяві, яку опублікувала російська еміґраційна преса, він пише:

„Це, що сталося зі мною в час слідства, це біда і нещастя. Це горе треба пережити і, якщо вистане сил та з допомогою Бога, з тим дати собі раду. Я ще не прийшов до себе після цих лефтеровських зустрічей. Ще печуть мою совість інші спогади.

„До мене звернулися з прозьбою розповісти про те, що насправді було на нашому слідстві. Я покищо стримуюся від того. Говорити треба правду — тобто все. Це значить, що треба говорити і про інших. А я не був один у тій „63-ій справі". Але інші осталися там, в Росії. І говорити про все це і про всіх ще не час.

„Після виходу з Лефортово я не бачився майже з ніким. Відтак почав зустрічатися з тими, хто не залишив мене у цей важкий час. Упродовж місяця перед виїздом я видівся і прощався з багатьома. Я вдячний за те, що ніхто з дружньо наставлених не запитався про те, що там було, а коли я хотів дещо пояснити, мені казали: тобі важко тепер про це згадувати, і не треба. Важливе, що ти не змінився і що твої ідеали та переконання осталися незмінні.

„Але особистість — це не тільки ідеали і переконання. Це передусім — людська душа. Друзі ощаджували мене. Але те, що вони не сказали, я повинен сказати сам: про те, що страждала душа, що совість болить, і про те, що я став іншим. Але в тому в мене надія на очищення.

Італія, 1975 р. В. Красін."

Комуністи і Ватикан — спричинники терпінь кардинала Міндсенті, ствердив о. ван Страатен на похоронах кардинала

Маріязель, Австрія. — В четвер 15 травня тут відбулися похорони кардинала і голови Католицької Церкви на Угорщині Йозефа Міндсенті. Похоронних обрядів довершив кардинал Франц Keніґ, архиєпископ Відня, а похоронне слово над могилою сказав голляндський священик Варенфрід ван Страатен, особистий приятель померлого кардинала і організатор асоціяції, яка займається допомогою духовникам з комуністичних країн. У своїй евлогії о. ван Страатен заявив, що кардинал Міндсенті „був об'єктом безжалісних тортур. Бог випробовував його (в Угорщині) і знайшов його гідним. Бог знову випробовував його і він терпів знову, коли Папа усунув його з його уряду" голови Католицької Церкви на Угорщині в 1974 році.

Обвинувачуючи гострими словами комуністів і Ватикан і ставлячи знак рівняння між терпіннями, нанесеними кардиналові Міндсенті з боку комуністичного режиму і з боку Ватикану та папи Павла УІ, о. ван Страатен одночасно перестеріг перед тим, щоб надто скоро робити рішення з політики Папи. „Було б безвідповідальним, говорив він, засуджувати рішення Папи. Молімся, щоб майбутній розвиток подій оправдав акцію Папи".

Тлінні останки кардинала Міндсенті покладено на вічний спочинок у крипті маріязельської базиліки, угорської церкви, положеної 66 миль від Відня, де кардинал Міндсенті помер на 83 році життя 6 травня.

Хвалять здобутки панщизняного „суботника"

Київ. — Газета „Сільські Вісті" з 8-го травня ц. р. помістила деякі статистичні дані про здобутки додаткової праці мільйонів совєтських невільників у так званих „суботниках", чи, як це називає газета, „всенародною святковою працею „Суботник, — пишуть „Сільські Вісті", — пройшов в обстановці високого політичного і трудового піднесення, викликаного рішенням квітневого (1975 р.) Пленуму ЦК КПРС. У цей день близько 29 мільйонів чоловік самовіддано працювали в промисловості, сільському господарстві, будівництві, на транспорті і в інших галузях народного господарства республіки, а також на благоустрої міст сіл і селищ". В результаті тієї „святкової праці" всесоюзна державна каса одержала 27.8 мільйона карбованців. Вироблено промислової продукції на 132,4 мільйона карбованців, видобуто майже 573 тисячі тонн вугілля, випущено на один мільйон 632 тисячі карбованців сільськогосподарських машин, більше як на один мільйон карбованців приладів, засобів автоматизації і запасних частин до них, 83 вантажних магістральних вагони, 323 трактори, 459 автомобілів, десятки різних верстатів, велику кількість телевізорів, холодільників, пральних маши. та багато іншої продукції. Суботник переконливо продемонстрував вірність робітничого класу, колгоспного селянства, народної інтеліґенції великим ленінським заповітам їх відданість справі комунізму, тісну згуртованість навколо Центрального Комітету, його Політбюро, на чолі з Генеральним секретарем ЦК КПРС Л. І. Брежнєвим", — пише згадана газета.

Зміни в уряді Угорщини

Будапешт. — У зв'язку з труднощами в Угорщині на господарському відтинку і з невиконанням намічених економічних плянів тут переведено зміну на пості прем'єр-міністра. Дотеперішній прем'єр від 1967 р. Єно Фок формально зрезиґнував нібито з „уваги на злий стан здоров'я", а на його місце прийшов Ґйорґі Лазар, дотеперішній заступник прем'єра і відповідальний за плянувальну політику.

Микола Горбаль обороняє Ігоря Калинця, говорить про знущання в совєтських концтаборах

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — З Пермських таборів в СССР продістався на Захід черговий документ — заява українського політичного в'язня Миколи Горбаля до прокуратури Російської РСФСР. Заява є з жовтня 1974 року і написана з приводу того, що таборова адміністрація не дозволила Ігореві Калинцеві побачитись з матір'ю. У цій заяві з'ясовані також різні методи знущань управи концтаборів над політичними в'язнями. М. Горбаль пише:

„Прокуратурі РСФСР від засудженого Горбаля Миколи Андрієвича (ВС-389/35. Пермської области)

ЗАЯВА

1. 10 1974 року мене ознайомили з відповіддю прокурора ... (нечітко) юриста 1 кл. ... (нечітко) Голдирева на мою кількаразову заяву з приводу позбавлення побачення з родичами ув'язненого Ігоря Калинця, де сказано: „Калинець не був позбавлений побачення і він має право на ту зустріч".

Відповідь мене не задовольняє, бо вона не відповідає дійсності. Як Вам уже відомо, в'язня І. Калинця на побачення з родиною не пустили. На побачення, що йому правно належиться, приїхали до нього з Львівської області старенька мати і малолітня донька. Причина позбавлення побачення була явно дрібна. Довідавшись про цей гідний обурення вчинок, багато в'язнів, в числі яких був і я, оголосили на знак протесту голодівку, вимагаючи дати Калинцеві згоду на побачення.

Хочу довести до Вашого відома, що безпідставне позбавлення побачення це не одиничний факт; це вже стало системою, метою якої є понижити людську гідність, створити очевидність безвихідної ситуації, почуття приречености в'язня, викликати відчай і страх у його рідних, внести у родину непорозуміння і нерозуміння один одного, завдати матеріяльних, фізичних і моральних втрат в'язневі і його родині. Довідавшись наперед про побачення, що має відбутися з родиною (з тою метою запроваджена система, що в'язень повинен заздалегідь внести прохання на чергове побачення з ріднею для визначення йому дати), адміністрація, звичайно, находить причину, щоб покарати в'язня позбавленням його побачення. А причину все можна знайти і тут вже доказати свою невинність неможливо: провина, на основі якої назначена кара, записана в актах. У таких випадках не варто й вносити скарги.

Але у цій заяві йдеться не про те, коли адміністрація з будь-яких причин відмовила побачення заздалегідь, але про це, коли забороняють побачення тоді, коли родина є вже в дорозі, або прибула на місце. Так, наприклад, зробили з рідними в'язнів Бутмана, Торосяна, Глузмана, Агмана, Давиденка. При це адміністрація не гидується оформити заборону навіть заднім числом. Як бачите, для того випрацьований цілий комплекс беззаконня. Позбавлення в'язня Калинця побачення 28 .8. 1974 року було тільки тою каплею, яка перелялась через вінця. Понад два десятки людей оголосили голодівку на знак протесту.

Наступного дня заступник начальника установи ВС-389 майор Катов, в присутності виконуючого обов'язки начальника колонії, старшого лейтенанта Полякова, заявив Калинцеві: „Дозволити вам на побачення з родиною тепер, це значить дати в'язням змогу тріюмфувати. Побачення не відбудеться". Це ж саме сказав він і нам, голодуючим: „Розходьтесь. Ніякого побачення Калинець не дістане". Як стало відомо пізніше, родина Калинця дістала таку саму категоричну заяву: „Можете не чекати. Побачення не буде".

Велике число людей голодували на знак протесту 10 днів. Чотири в'язні: Глузман, Світличний, Антонюк, Балаханов провадять її вже 37-ий день. Багато скарг і заяв вислано у різні вищі інстанції.

І ось, згідно з опінією КҐБ, прокурор по нагляді за місцями ув'язнення Пермської области, гр. Вичижанов, дав Калинцеві вияснення, датоване 10. 9. 1974 р.: "...по питанню необґрунтованої відмови на побачення з родиною, обласна прокуратура вжила заходів".

Пізніше на ім'я Калинця прийшов з Пермської прокуратури лист, підписаний начальником відділу по нагляді за місцями ув'язнення Пермської области, прокурора Маціевського, датований 16. 9. 1974 р.: „Вжито потрібних заходів. Домагання про зворот коштів, витрачених на приїзд на побачення, може поставити тільки мати".

Помилились? Буває. Тільки як тоді, пробачте, розуміти таке: 18. 3. 74 року не відбулося побачення з родиною політв'язня Давиденка. Після багатьох скарг було вияснено, що зайшла помилка, „картка про побачення виповнена неправильно, картку переписати, побачення компенсувати". Але, який вислід? Коли мати Давиденка приїхала на побачення другий раз у призначений адміністрацією час, з Давиденком відмовились говорити про справу компесати. Побачення фактично було не компенсоване. Помилка? Так рідко трапляється, що вдасться довести адміністрації порушення нею законів, але у таких випадках мимоволі приходить думка, що відповіді вищепоставлених інстанцій розраховані на те, щоб в'язневі і його родині кінець-кінцем набридло шукати справедливости і компенсати за нанесені їм витрати. І розраховувати на такий вислід цілком правильно, бо доказом цього є довголітній досвід, та взагалі чи найдеться така людина, яка захоче подавати в суд

(Продовження на стор. 4-ій)

Відділи УНС Нюйоркської Округи відбудуть організаційні наради

Ню Йорк. — В п'ятницю, 30-го травня ц.р о год. 7-й вечором тут в залі Українського Народного Дому — 140-142 2-га евеню, відбудуться організаційні наради Окружного Комітету Відділів УНСоюзу міста Ню Йорку й околиці, в яких повинні взяти участь члени Управи Окружного Комітету, секретарі і інші урядовці Відділів, конвенційні делегати та всі зацікавлені члени. Ціль зборів: перевірити дотеперішню працю і організаційні здобутки за перших чотири місяці та затвердити загальний плян праці Округи на 1975 рік. У зборах візьмуть участь головні урядовці УНС і обласний організатор. Управа, яку тепер очолюють Микола Хоманчук — голова, Михайло Юзенів — секретар і д-р Іван Серант — касир, зреферує згадані справи, після чого відбудеться дискусія.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n. Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Побоювання Москви

До Франції прибув з офіційною візитою заступник прем'єр - міністра Китаю Тенґ Гсіяо-пінґ, який в китайській державно-партійній ієрархії є на третьому місці після Мао Тсе-тунґа та Чжоу Ен-лая, бо займає ще пости заступника голови Китайської Комуністичної Партії та шефа генерального штабу китайських збройних сил. Це перші офіційні відвідини однієї із західньоевропейських країн і Західньої Европи в цілому таким високим китайським комуністичним достойником, що само по собі має окрему вимову.

Справа в тому, що Франція була практично першою західньоевропейською країною, яка нав'язала добросусідські взаємини з СССР і ці взаємини продовжує по сьогодні. Коли ж тепер, не зважаючи на дуже гострий китайсько-совєтський конфлікт, який не сходить зі сторінок ні совєтської, ні китайської преси, французький уряд розпочав переговори з комуністичним Китаєм, то для цього мусіли бути окремі причини і мотиви. Очевидно, також і Китай керувався особливими мотивами, висилаючи до Франції одного зі своїх провідних діячів, який може бути навіть спадкоємцем чи Мао, чи Чжоу Ен-лая.

Як відомо, заходи Китаю наладнати добросусідські і безпосередні взаємини зі Західньою Европою продовжуються вже від довшого часу. Поступ на цьому відтинку зроблено з тим моментом, коли між Европейським Спільним Ринком і Китаєм досягнуто погодження про встановлення офіційних стосунків, у висліді чого представник Китаю буде формально акредитований при Европейській Економічній Раді. З точки зору китайської дипломатії це чимале досягнення Китаю, мавши на увазі факт, що европейські країни якраз тепер є в стадії завершування т.зв. Европейської конференції для справ безпеки і співробітництва, де ключову ролю відіграє СССР, змагаючись за легалізацію своїх територіяльних загарбань в Европі після Другої світової війни.

Немає сумніву, що Китай дуже зацікавлений, щоб не допустити до справжнього політичного відпруження між Заходом і СССР, бо таке відпруження збільшило б небезпеку для Китаю з боку СССР. Цьому дав вислів Тенґ Гсіяо - пінґ під час своїх відвідин у Франції, заявляючи, що загрозою для миру у світі є СССР і що Західня Европа у своєму власному інтересі не повинна зменшувати ні своєї чуйности на цю загрозу, ні своєї оборонноздатности.

Ці маневри китайського уряду в Західній Европі прекрасно розуміє в першій мірі Москва і тому недаром орган ЦК КПСС „Правда" поновно написав, що Китай через „Спільний Ринок" намагається використати Західню Европу з метою протидії процесові „розрядки на европейському континенті". Союз Західньої Европи з Китаєм, чи тільки ближчі контакти західніх европейських держав з Китаєм, викликають на Кремлі неприємне враження небезпечного оточення совєтської колоніяльної імперії в Азії та Европі. В загальному контексті міжнародної політики, а зокрема в контексті стосунків між Заходом і СССР, це має окреме важливе значення.

Конечна допомога

Минулого вівтірка, 13-го травня, спільна комісія обох Палат Конґресу схвалила компромісовий законопроєкт, який має на меті допомогти будівельній індустрії, яка протягом останніх років потерпіла великі втрати, як також допомогти безробітним домовласникам сплачувати їхні гіпотечні позички.

Хоча деякі законодавці твердять, що президент Форд не підпише цього законопроєкту, бо вважає, що він протягом дворічного періоду збільшив би видатки федерального уряду на 1.3 або навіть на 1.5 більйона долярів, то інші законодавці і коментатори правильно вказують, що Президент таки повинен його підписати, бо якщо цей закон ввійде в силу, то створенням 800,000 додаткових робіт і побудовою понад 400,000 нових домів він в дійсності принесе Урядові додаткових 2 більйони долярів у податках. Крім того, прихильники цього законопроєкту твердять, що таке пожвавлення в діяльності будівельної індустрії ще в інший спосіб спричиниться до поборювання економічної рецесії, а саме, що протягом одного року загальний національний прибуток зросте на 12 або 15 більйонів долярів.

Законопроєкт також має на меті запобігти драстичним змінам у продуктивності будівельної індустрії, встановлюючи, з фінансовою допомогою федерального уряду, верхню межу на відсотки від гіпотечних позичок. Ця межа мала б виносити 8 відсотків і увійшла б в силу 30 червня 1976-го року. Встановлення цієї верхньої межі устабілізувало б ситуацію в будівельній індустрії, запобігаючи раптовим зменшенням в побудові нових домів, як також раптовим збільшенням, бо, як відомо, продуктивність будівельної індустрії до великої міри залежить від висоти відсотків, що їх мусять платити особи, які плянують стати домовласниками.

Компромісовий законопроєкт, як згадано, також містить постанову, яка має на меті допомогти безробітним домовласникам сплачувати їхні гіпотечні позички. Законопроєкт пропонує, щоб безробітні домовласники протягом 24-ох місяців одержували від федерального уряду 250 долярів позички місячно на сплачення гіпотек і щоб процент від тих позичок виносив максимально 8 відсотків. Якщо Сенат і Палата Репрезентантів схвалять цей компромісовий законопроєкт, а президент Форд його підпише, то коло 200,000 безробітних домовласників могтимуть користати із цих позичок федерального уряду, таким чином запобігаючи замкненню їхніх гіпотек банками чи іншими фінансовими установами. Фінансова допомога для безробітних домовласників тепер конечно потрібна, коли взяти до уваги, що рівень безробіття ще в кінці квітня становив 8.9 відсотка всієї робочої сили, а деякі економісти твердять, що до кінця цього року безробіття може зрости до 10 відсотків, або й більше. Не можна дозволити, щоб люди, які довгі роки вкладали тяжко запрацьовані гроші в закупівлю своїх домів, тепер втрачали їх тільки через те, що вони знайшлися тимчасово без роботи.

Треба сподіватись, що обидві Палати Конґресу схвалять цей компромісовий законопроєкт, а президент Форд його підпише, бо це не тільки допоможе будівельній індустрії, але також стане ще одним заходом у боротьбі з економічною рецесією.

М. Сосновський

ФРАГМЕНТАРИЗАЦІЯ КОМУНІЗМУ І ПРАКТИЧНІ ВИСНОВКИ

Характер нових комуністичних режимів у Камбоджі та Південному В'єтнамі і їхнє відношення до двох комуністичних надпотуг — Китаю та Совєтського Союзу, викликає у світі багато всяких інтерпретацій та здогадів. Це цілком зрозуміло, бо йдеться тут про те, чи перемога комуністів у країнах Південно-східньої Азії є однозначна з перемогою Москви, зглядно Пекіну, зглядно — у ширшому аспекті — т. зв. світового комунізму.

Очевидно, ввесь дотеперішній фактаж надто недостатній, щоб можна було робити цілком певні такі чи інші висновки, але ряд фактів, про які вже відомо, уможливлюють краще бачити загальну ситуацію. Камбоджські комуністи незабаром після захоплення столиці, усунули з Камбоджі членів совєтської амбасади, потрактувавши їх нарівні з членами дипломатичних місій інших „капіталістичних країн". Добросусідські взаємини, проте, камбоджські комуністи продовжують втримувати з китайським комуністичним режимом, але нічого докладніше невідомо, у якій мірі новий камбоджський комуністичний режим узалежнює себе від Пекіну. Південнов'єтнамські комуністи намагаються „балянсувати" між Москвою і Пекіном, заявляючи про свою „невтральність" у совєтсько - китайському конфлікті, приймаючи допомогу і від однієї і від другої сторони.

Дуже цікава позиція також північнокорейських комуністів, враховуючи той факт, що Корея сусідує з СССР і з Китаєм. Багато до думання дає той факт, що північнокорейський комуністичний лідер Кім Іль Сунґ безпосередньо по перемогах комуністів у Камбоджі і Південному В'єтнамі відвідав не Москву, а Пекін, де мав кількаденні конференції. Про його тенденції у совєтсько - китайському конфлікті свідчать слова, мовляв, одним з основних завдань є боротьба з „февдальним Конфуціонізмом", що становить основу найновішої ідеологічної кампанії, яка ведеться якраз тепер у Китаї.

Всі ці події і факти говорять про те, що т. зв. світовий комунізм із своїм щораз то дальшим поширюванням набирає специфічних відтінків і тенденцій, які не тільки не вміщаються у майже вже клясичний двоподіл Москва - Пекін, а пробивають собі нові шляхи і шукають власних форм себевияву. Маючи це на увазі, не можна забувати й про те, що і в Камбоджі і в Південному В'єтнамі в дію не були введені ні совєтські ні китайські війська. І СССР і Китай обмежили свою допомогу технічним і військовим вирядом, а перемогу у війні здобули таки місцеві комуністи, що, очевидно, тільки скріпило їхню позицію у відношенні до комуністичних надпотуг. Навіть у Південному В'єтнамі, коли можна говорити про „зовнішню агресію", то тут мала місце агресія північнов'єтнамських комуністичних військ, а не військ іншої держави. У Камбоджі боротьбу вели місцеві комуністичні повстанські з'єднання, подібно як це діється тепер у Ляосі, де також в гру входять тільки місцеві комуністичні збройні сили.

Іншими словами, для об'єктивного спостерігача цих подій мусить бути ясним, що є ґрунтовна різниця, наприклад, між встановленням комуністичних режимів у Східній і Центральній Европі, Центральній Азії та у кавказьких республіках, а у Південносхідній Азії. Коли в першому випадку ми мали справу з прямою збройною агресією комуністичної Москви, яка насадила там комуністичну систему з допомогою своїх збройних сил, то в другому, розвиток комуністичних рухів і їхня перемога сплелися в нероздільну єдність з визвольною антиколоніяльною боротьбою, що цим рухам надало і специфічний характер і прищепило їм специфічні тенденції.

На европейському ґрунті такі процеси відбулися на терені Югославії, де комуністи під проводом Тіта перемогли, маючи тільки технічно - військову допомогу з СССР й інших держав. Це, однак, передрішило настанову югославських комуністів, їх якоюсь мірою унезалежнило від тодішнього центру комунізму в Москві й уможливило при виникненні розходжень стати на цілком незалежних, а навіть протисовєтських позиціях. Югославська „схизма" у т. зв. світовому комуністичному русі започаткувала нову ситуацію серед світового комунізму, яку можна порівняти до події 1054 р., коли папа Лев IX виклав візантійського патріярха Керулярія і тим поклав основи під тривалий розкол східньої і західньої Церков, чи з виступом Мартина Лютера в 1517 р. з його 95 тезами, що ними розпочався розкол у Католицькій Церкві на Заході. І один і другий церковний розколи започаткували далекойдучу фрагментацію колись сильних організаційних одиниць, яка триває по сьогодні, і ледве, чи її пощастить вже будь - коли зупинити.

Югославська „схизма" прийшла у дуже догідній порі, бо коротко перед смертю Сталіна, що безперечно було щасливим розвитком подій для „дисидентизму" всередині комуністичного руху. Коли ж стала фактом „схизма", то з цим моментом розкол світового комунізму завершився, що у свою чергу створило всі передумови для дальшої фрагментаризації цього, ще недавньо монолітного і керованого з одного центру в Москві, руху. Мало того, почали відколюватися, чи вибирати „власні шляхи до комунізму" не тільки компартії в окремих країнах, але почали колотися самі партії, нормальне явище у всіх тоталітарних утворах, якщо в них з будь - яких причин починає хитатися керівний центр.

Цей момент має незвичайно важливу практичну сторінку, бо тут ми доходимо до засадничої справи, а саме, чи в такій ситуації комуністична ідеологія може бути вигідним знаряддям московського імперіялізму, як це було за часів Леніна, чи відтак Сталіна. Відомий американський політичний коментатор С. Л. Салцберґер з „Ню Йорк Таймсу" виступив з думкою, що воно вже не так і що комунізм перестає бути надійним знаряддям Кремля. Він пише, що „від часу ребелії Тіта, з'явилися цілком незалежні від Москви відміни комунізму в Китаї, Албанії, Румунії, а також вони заразили інші партії, які не є при владі, наприклад, в Італії. Мало того, прийшло до револьти всередині револьти, як Мілован Джілас, колись число два у ієрархії Тіта, вдарив по тому явищі, яке він вважав за здавлюючу бюрократію".

У зв'язку з цим дуже цікаві думки власне Мілована Джіласа, що їх він з'ясував у своїй новій публікації „Частини життя", де він говорить про „бюрократичний націоналізм". Мілован Джілас, який за своїми переконаннями тепер близький соціял - демократії, пише, що „комунізм є ідеологією, тобто суцільною, замкнутою доктриною. Неможливо є усунути одну опору, щоб не зрушити інших стовпів і всієї структури... Ми є свідками народження специфічного роду плюралізму: плюралізму нетолерантних, недемократичних націоналізмів". Згідно з оцінкою Мілована Джіласа, в сучасному світі проходить процес декомпозиції колись неподільної ідеології, якою був комунізм, що мав претенсії бути „єдиною світовою ідеологією".

Спостерігаючи розвиток подій на форумі т. зв. світового комунізму, включно з найновішими подіями у Південносхідній Азії, бачимо, що спостереження Джіласа підтверджуються фактами. Вже кілька років Москва робить інтенсивні заходи, щоб відновити єдність „світового комунізму", але їй досі не пощастило навіть добитися того, щоб принаймні відбути черговий світовий комуністичний конґрес. Для цього в теперішній атмосфері, коли комуністи здобувають перемоги в окремих країнах, нема передумов. Міжнародна комуністична ідеологія, програючи у боротьбі з національно - самостійницькими аспіраціями окремих народів, шукає порятунку в „націоналізації", тобто в тому, що вона стає „національним комунізмом", або, — як пише М. Джілас, — „нетолерантним, недемократичним націоналізмом", враховуючи характер комуністичних систем в Китаї, Югославії тощо.

Такі висновки мають своє значення, бо, з одного боку, на їх основі ми можемо ствердити кінець доби „інтернаціонального комунізму" у тому виданні, про який мріяли собі Маркс з Енґельсом і Ленін. Цій ідеї смертельний удар завдав не хто інший, а Сталін, закликаючи будувати „соціялізм в одній країні", а відтак виграючи війну з гітлерівською Німеччиною, оперщись на розпечений до червоного російський націоналістичний імперіялізм. Сьогодні процес дезінтеґрації і фраґментаризації „світового комунізму" продовжується і ніхто ніяк його вже зупинити не зможе.

З другого боку, йдеться про конкретні форми боротьби із сучасним спонзором мертвої вже ідеї „інтернаціонального комунізму" Москвою і російським совєтським імперіялізмом. На нашу думку, фрагментаризація комунізму у різні відміни „національ - комунізму", чи навіть „недемократичного націоналізму" значно полегшує визвольну боротьбу поневолених Москвою народів і ґарантує їм перемогу.

У 25-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО ЛІКАРСЬКОГО Т-ВА ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ

НАУКОВІ ЗДОБУТКИ УКРАЇНСЬКИХ ЛІКАРІВ

Написав д-р Павло Джуль

(2)

Крім наукових статтей у кожному числі знаходимо ряд медичних новин, які ознайомлюють читача з найновішими та найцікавішими відкриттями медичної науки, також абстракти радянської медичної преси.

Традиційними вже стали у „Лікарському Віснику" редакційні статті, писані головним редактором або одним із членів редакційної колеґії, які віддзеркалюють погляди на актуальні проблеми лікарського життя та медичної практики. Ці статті висловлюють думки автора про перебіг Наукових З'їздів та З'їздів делеґатів, дають суб'єктивну оцінку нарад та критичні завваги про їх невдачі.

Не можна поминути статтей із суспільно - громадською тематикою. У перших роках появи нашого журналу ці статті були відносно численні та обговорювали відношення УЛТПА до Українського Конґресового Комітету, Конґресу Українців Канади, Світового Конґресу Вільних Українців та інших, участь Українського Лікарського Товариства на Конґресах цієї установи разом з іншими професійними організаціями.

Спеціяльна увага на сторінках „Лікарського Вісника" була присвячена історії світової та української медицини. Розкидані по різних числах знаходимо статті про медицину скитів, арабів та часів Відродження. Передусім вартісні є статті про медицину княжої та козацької доби, а також про вклад українських лікарів у розвиток медичних наук у Росії.

Із праць про історію української медицини останніх років є статті д-ра Михайла Логази „До історії Українського Лікарського Товариства у Львові" та д-ра Романа Осінчука „Про сімдесятиліття Народної Лічниці у Львові".

„Лікарський Вісник", як орган УЛТПА, містить звіти з діяльности поодиноких відділів, де вичерпно представлене життя окремих складових частин нашої лікарської громади. Майже у кожному числі друкуються життєписи молодих лікарів, які поповнюють наші ряди та повідомлення про стипендійний фонд УЛТПА, з якого користають численні студенти медицини українського роду в Америці та Европі. „Лікарський Вісник" інформує читачів про діяльність Головної Управи УЛТПА, поміщує її обіжники та репортажі про З'їзд делеґатів, їхні постанови та резолюції.

Після кожного З'їзду делеґатів друкуються звіти окремих членів Головної Управи УЛТПА, які дають детальний опис своєї діяльности. Багато місця присвячуємо нашим Науковим З'їздам УЛТПА, які є мірилом дії кожної Головної Управи та окремих Відділів УЛТПА, які є господарями. Науковий рівень цих З'їздів усе кращає. Кожний з них є джерелом постачання наукових статтей, які пізніше друкуються у Лікарському Віснику.

Із листів довідуємося, що звіти з Наукових З'їздів і З'їздів делеґатів дуже охоче читають українські лікарі у західніх провінціях Канади, в Південній Америці, Европі та в Україні. Це дає змогу тим, які не могли приїхати на такий з'їзд, познайомитися із перебігом нарад та змістом окремих доповідів. У відділі „Події і люди" читач знайде цікаві нариси про життя і діяльність окремих членів УЛТПА, їхні їхню працю у громадських установах.

Однією з найбільш пекучих справ „Лікарського Вісника" було медичне лікарське назовництво. Редакція в загальному додержувалася правопису М. Голоскевича, який був затверджений у Києві, а в 1929 році також Науковим Товариством ім.

(Закінчення на стор. 4-ій).

З НАШИХ БУДНІВ

ТАРАСОВІ ВУСИ

З нагоди концертового турне Капелі Бандуристів імени Тараса Шевченка, пригадався мені один комічний епізод, що трапився в містечку Н., під час попередньої тріюмфальної поїздки наших капелян. Напередодні концерту адміністратор Капелі порозносив та й порозліплював афішки в деяких, стратегічних пунктах міста, а то: під церквами обох віровизнань, в книгарні, полуґеній з ґросернею, у висилковому бюрі посилок в Україну, і під Народним Домом, розуміється. Кожну таку афішу прикрашувало збірне фото Капелі, з диригентом Григорієм Китастим посередині групи.

Було вже мабуть після півночі, коли з підвалу Народного Дому, де приміщувалась, як звичай велить, національна бар, стали підніматись наверх громадяни, що звикли відвідати цю рідну установу до такої пізньої години. Мало хто з них звертав увагу на афішу — раз тому, що поспішав додому, а, подруге, що місце, де вона висіла, освітлювала слабенька, присліпкувата жарівка. Але двійка патріотів, яким хоч і нелегко приходилось зберігати рівновагу тіла на втомлених ногах все ж таки, затримались перед афішою і спільними силами стали її розгитувати.

— „Капеля Бандуристів... Тараса Шевченка", — прожимрив перший.

— „Диригент... Григорій Китастий", — закінчив гикання другий.

Потім на малу хвильку перепочили, ніби издумались, а далі перший читальник, ще раз приглянувшись уважно фотознімці, зробив таке резюме:

— Хто з них Шевченко, — сказав, — зразу видно: отой, лисий, з великими вусами, — і тицьнув пальцем на покійного Петра Мотуза, що вирізнявся серед капелян прекрасними вусами, в стилі Михайла Старицького. — А хто Китастий — ніяк не розберу: темно.

Жарт - жартом, але серце стискається жалем, що під час теперішнього концертового турне ми вже не побачимо, та й не почуємо, сеньйора Капелі Бандуристів, сердешнього і незабутнього Петра Яковича Мотуза, легендарну майже постать, який почінав свою співацьку кар'єру із славним Шаляпіном, а з Капелею Бандуристів ім. Тараса Шевченка з'їздив чи не половину світу. Якби не загинув трагічною смертю, — під колесами поїзду, — кілька років тому, то друзі-капеляни, земляки, симпатики та всі любителі кобзарського мистецтва напевно влаштували б йому цього року в Детройті, чи в Ню Йорку, 90-літній ювілей...

Ви мені вибачте, шановні читачі, за цю жалобну, кінцеву нуту... Вийшло достоменно так, як казали колись в Старому Краю: „Почав за здравіє, а скінчив — за упокой".

І к е р

Д-р Іван Скальчук

ЗГАДУЮЧИ МИНУЛЕ...

У сорокріччя мистецької та громадської праці Богдана Паздрія

(2)

Цей театр не зумів вдержатись навіть тоді, коли мистецьким керівником театру став Олександер Загаров, актор і режисер Державного Драматичного Театру з Києва, а в склад театру увійшла артистка Державного Драматичного Театру — Марія Морська.

Щождо репертуару українського театру, то він був надзвичайно бідний. До розпорядження театрів стояв побутовий репертуар, але репертуар драми - трагедії українських чи европейських клясиків був дуже обмежений. Не диво, що Иосип Стадник, будучи мистецьким керівником свого театру, в цей самий час посилено працював над перекладами і зумів дати поважне число перекладів, бо понад 100.

Підсумовуючи вище сказане, бачимо, що український театр мав дуже обмежені можливості своєї праці і про створення постійного театру не могло бути й мови! Але українські театри могли існувати завдяки підтримці провінції, наших містечок і наших сіл. Перші місця поміж українськими театрами в цю добу займає театр ім. І. Тобілевича та театр „Заграва".

Спочатку театр „Заграва" діяв під мистецьким керівництвом О. Степового. Передчасна смерть забрала театрові цього визначного та талановитого мистця сцени в 1933 році. В цей час мистецьким керівником „Заграви" став Володимир Блавацький. Театр „Заграва", що проіснував 5 років, записав в історії українського театру цієї доби чи не найсвітлішу сторінку. Признання вдячного глядача, високий, незнаний у нас досі, мистецький рівень, служіння українському національному відродженню та створення незнаних нам досі сценічних шедеврів театром „Загравою" поставили цей театр так високо, що поступатись він міг тільки театрові „Березіль" під мистецьким керівництвом геніяльного Леся Курбаса.

2

Володимирові Блавацькому вдалось сконцентрувати в театрі „Заграва" значні мистецькі сили, підсилити його склад та створити фанатичне ядро акторів та мистців, своєрідну залізну ґвардію, в якій почесне місце займає наш сьогоднішній Ювілят, актор і режисер Богдан Паздрій!

Володимир Блавацький високо цінив віддану театрові працю своїх співтоваришів сцени і в своїх споминах згадує їх в такому порядку: акторки - пані: Леся Кривіцька, Віра Левицька, Марія Степова, Ніна Лужницька, Ганна Совачева, Людмила Сердюкова, Наталка Медехівна, Ірена Горбачівна та Володимира Левицька, а актори — панове: Богдан Паздрій, Леонід Боровик, Ярослав Рудакевич, Євген Курило, Володимир Королик, Євген Левицький, Омелян Неделко, Василь Вердюк, Анатолій Радванський, Амврозій Маруненко Олександер Данилко, Роман Зелез, Ярослав Романчак та Юні Горняткевич.

Праця в театрі „Заграва" була надзвичайно важка. На це складались брак репертуару, мандрівний характер театру, вічні переслідування - шикани польської адміністративної влади, вічні фінансові і матеріяльні клопоти, брак матеріяльної піддержки театрові зі сторони українських установ і організацій (один виїмок: проф. Когут — Збараж). Ці всі труднощі могли перебороти лише фанатики мистецтва, віддані цілковито театральній справі та найшляхетніша самопожертва всіх членів театрального колективу.

Ось як характеризував Володимир Блавацький відданих членів ансамблю-загравістів:

„Я зовсім не соромлюсь назвати їх великим іменем: Герої! Так, це були герої мистецтва! Треба величезної любови до свого великого та шляхетного характеру, щоби відмовляти собі кусник хліба, щоби голодувати та віддавати майже весь свій заробіток на придбання гарного оформлення сцени, костюмів, реквізиту".

„Все для сцени", — це і було гасло загравістів. Ніякі переслідування, голод, холод, недостача життьових засобів не захитали їх!"

... „А артисткам приходилось в театрі і шити костюми для вистав і варити в спільному котьолку „рідexterneньку зупу" для цілого ансамблю, а акторам тільки в „особливо святочні дні" доводилось „одержувати по кілька цигарок".

І мимо усіх недостач, коли переглянемо репертуар „Заграви", то побачимо, який великий мистецький дорібок можна записати на конто цього театру.

Тут і історична тематика: „Батурин" (за Б. Лепким), „Тарас Бульба" (за М. Гоголем) та історичні п'єси Меріям - Лужницького: „Морозе, Морозенку", „Дума про Нечая", „Лицарі ночі", „Слово о полку Ігоревім", „Зоря над Почаєвом", „Віціній і Лігія" та „Смерть Нерона" (за „Кво Вадіс"), і релігійна тематика: „Голгота" та твори клясиків: „Цвіркун в запічку" — Діккенса, „Будівничий Сольнес" — Ібсена, „Святе Полум'я" — Моґема.

Знову ж побутові п'єси найшли в „Заграві" нову інтерпретацію, пристосувавши постави побутових п'єс до вимог модерного сучасного театру, чого чи не найяскравішим прикладом може послужити перерібка та постановка „Ой не ходи, Грицю". Політично - національну проблематику репрезентували постави „Обітованої Землі" — Олеся та „Тарас Шевченко" — З. Тарнавського.

(Продовження буде)

ДЕЛЕГАТИ 28 КОНВЕНЦІЇ УНСОЮЗУ! ЧИ ВИ ВЖЕ ВИКОНАЛИ СВІЙ ОБОВ'ЯЗОК Й ПРИДБАЛИ БОДАЙ ОДНОГО ЧЛЕНА В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ КОНВЕНЦІЇ? ВЧИНІТЬ ЦЕ НЕГАЙНО, ЩЕ ПЕРЕД ЗАКІНЧЕННЯМ ТРАВНЯ!

Призма ч. 14

ХТО МАЄ ВУХА, НЕХАЙ СЛУХАЄ!

Котра віра є правдива? Більшість зразу відрубає: „Віра наших батьків". Другі ще дальше завернуть колесо історії: „Віра наших прадідів дохристиянської ери". Хтось закомунікував нам телефонічно: „Віра, яка відповідає нашому народові".

Великі маси приймають таку філософію і голосом в пустині є той, хто думає інакше. Маршувати з товпою — це легка дорога. Але часом і маси помиляються. Популярна опінія не завжди мусить бути правдива, чи мудра, або безпечна. В часах перед потопом тільки восьмеро людей не помилялися, в час знищення Содоми — тільки четверо. Христос сказав, що правдива віра — це шлях вузький і мало людей ходить по ньому.

Котра віра є правдива? Святе Письмо згадує про людей правдивої віри в останніх часах. Грецький оригінал Откровення 14-12 каже, що ті люди „додержують заповідей Божих і віри Ісуса. Не віри в Ісуса, як мильно толкує один наш переклад, бо в Ісуса навіть сатана вірить, але, по словам ап. Якова, дрижить. Віра Ісуса є добра!

Яка була віра Ісуса? Найважніша догма віри Ісуса прозвучала таки з його вуст: „Не може Син нічого робити від себе самого, коли не бачить, що й Отець те саме робить". Або: „Слова, які говорю до вас, не від себе говорю. Отець, який перебуває в мені, — він творить діла". Віра Ісуса Христа не згиналася перед більшістю, не проповідувала традицій, але це була свідома, безперервна сполука з Богом та безумовний послух Богові. Ап. Павло пише, що Ісус був слухняний аж до смерти на хресті й того послуху Він навчився через страждання.

Також сьогодні Богові не важне, як релігія називається, скільки має вона визнавців, але скільки в ній є послуху й консеквентно сполуки з Богом. Святе Письмо вчить, що послух є приємніший Богові від додержування форм і традицій, від молитви і від великих пожертв на церковні цілі. Послух хоронить також від заблудження. Ісус сказав, що колись він не признаться до дуже активних, але непослушних Богові діячів церковних. О „Для чого ви кличете мене „Господи, Господи!", а не робите того, що я вам наказую", — це дуже поважні слова Ісуса.

Напишіть нам, чи, на Вашу думку, ці слова є важні сьогодні. Що є безпечніше: нагинати віру до доби, чи добу до віри Ісуса? Пишіть до:

Information Service of Ukrainian Adventists
227 West 46th Street, New York, N.Y. 10036

Впр. Отець **ІВАН КОБАТ**, Вілмендінґ, Па.
зложив на видання англомовної
ІСТОРІЇ УКРАЇНИ-РУСИ М. ГРУШЕВСЬКОГО
суму 100.00 долярів
За цей дар складає щиру подяку —
Управа Наукового Т-ва ім. Шевченка в ЗСА
і
Комісія Англомовного Видання Історії
України-Руси М. Грушевського

УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКЕ
ФУТБОЛЬНЕ Т-ВО, ІНК., НЮ ЙОРК, Н. Й.
(Ukrainian American Soccer Association, Inc., New York, N.Y.)
повідомляє всіх Членів, що

ШИРШІ ІНФОРМАЦІЙНІ ЗБОРИ УАФТ-ВА

відбудуться

в п'ятницю, 23 травня 1975 р.
в приміщенні домівки УСК-у
33 Схід 7-ма вулиця в НЮ ЙОРКУ.
Початок — година 7-ма вечора

В ПРОГРАМІ: обговорення справ, зв'язаних із новонабутим будинком і справ спортової діяльности УСК-у. Виміна членських виказок (після заплати членських вкладок), що з першим червнем 1975 р. будуть конечно потрібні на право голосу у всіх рішеннях справ УАФТ-ва. Різне.

ЗА УПРАВУ УАФТ-ва НЮ ЙОРК, Н. Й.
РОМАН Я. ЛИСНЯК
(Голова)
ОЛЕКСАНДЕР РЕДЬКО
СПИРИДОН ЩЕСНЮК
(Секретарі)

Увага! Повідомляємо все Українське Громадянство, що
КІНО СТУДІЯ ЯРОСЛАВА КУЛИНИЧА
викінчила історично-документальний, кольоровий, звуковий фільм

„ПАТРІЯРХ ЙОСИФ"

який був випродукуваний на замовлення і з доручення Торонтської Епархії та особисто Владики Кир І. Борецького. Співпродуцент маестро Василь Авраменко.

ТРІЮМФАЛЬНІ ВІДВІДИНИ ПАТРІЯРХА ЙОСИФА В ПІВНІЧНІЙ АМЕРИЦІ.

Прим'єри розпочинаються в такім порядку:

ПАССЕЙК — неділя, 18-го травня 1975 р., Укр. Централя, 240 Hope Ave., 2 сеанси: год. 5 і 7 вечора; Понеділок, 19-го травня, год. 6-та і 8-ма вечора.

ЙОНКЕРС, Н. Й. — вівторок, 20-го травня і середа 21-го травня, год. 8-ма веч., заля церкви св. Михаїла, 25 Chesnut Street.

НЮАРК, Н. Дж. — четвер, 22-го травня, заля церкви св. І. Хрестителя при Сенфорд Авеню, год. 8 веч.; п'ятниця, 23-го травня, год. 8-ма вечора.

НЮ ЙОРК — субота, 24-го травня, заля УНДому, 2-га Авеню — три сеанси: год. 4-та, 6-та і 8-ма веч. Неділя, 25-го травня — 4 сеанси: год. 2-га, 4-та, 6-та і 8-ма веч. Понеділок, 26-го травня — 2 сеанси: год. 6-та і 8-ма веч.

Слідкуйте за дальшими оголошеннями.

— СУМА —
СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ
ВІДДІЛ в КАРТЕРЕТ, Н. Дж.
має шану запросити Вас з Ріднею і Приятелями на

ВЕСНЯНУ ЗАБАВУ

що відбудеться

в суботу, 21-го червня 1975 р.

о год. 9:00 веч.
в залі УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛІ
Картерет, Н. Дж.
Грає оркестра „СИНІ СТЕПИ" з Монтреалю
Ціна квитка на забаву $4.00 від особи.
Вигідна і вільна площа до паркування.

Замість квітів на могилу
бл. п.
проф. д-ра Василя Стецюка
Чоловіка нашої довголітньої Співробітниці на видання збірника „ЗБАРАЖЧИНА", землі з якої Покійний походив та у виданні якого співпрацював —
246.00 долярів зложили
ПРАЦІВНИКИ „СВОБОДИ"
І УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

✠

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що в середу, 7-го травня 1975 року упокоївся в Бозі,
на 80-му році життя,
наш Найдорожчий БАТЬКО, БРАТ і ДІДО

бл. п.
ВАСИЛЬ КУШНІР

ПОХОРОН відбувся в суботу, 10-го травня ц. р. о годині 10-ій перед полуднем.

Горем прибиті:
ДОЧКИ, ЗЯТЬ і ВНУКИ
Близька і дальша Родина

Замість квітів на свіжу могилу
мого Професора і Приятеля
св. п.
проф. д-ра Василя Стецюка
склала 15.00 долярів
на покриття друку книжки
„ДЕННИК НАЧАЛЬНОЇ КОМАНДИ УГА"
Василина ШРАМЕНКО-ДАНКО
За пожертву щиру подяку складає
Видавництво „Червона Калина"
P.O. Box 507, Church St. Sta., New York, N.Y. 10008

УКРАЇНСЬКА ДИТЯЧА СВІТЛИЧКА ВЧИТЬ ВАШУ ДИТИНУ ЩЕ ОДНІЄЇ МОВИ

Гантер, Н. Й. *Гантер, Н. Й.*

ЛІТНЯ ВИСТАВКА
НОВИХ КАРТИН

ЛЮДМИЛИ МОРОЗОВОЇ

ВІДБУДЕТЬСЯ 24-го ТРАВНЯ 1975 РОКУ
Виставка буде відкрита від середи до неділі протягом цілого літа.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — 86-ий ВІДДІЛ в НЮАРКУ, Н. Дж.

ЛІСОВА СЦЕНКА „ПОДОЛЯНОЧКА"

у виконанні музичного дошкілля при УМІ і
ЗАБАВА ДЛЯ ДІТЕЙ
Заля ЦЕРКВИ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ
при Сенфорд Авеню в НЮАРКУ, Н. Дж.
Неділя, 1-го червня 1975 р., год. 3-тя по пол.

Увага! Увага!

ВИДАВНИЦТВА – ВИДАВЦІ
ПИСЬМЕННИКИ – ПОЕТИ

Цього року

Українська Книгарня в Едмонтоні

друкуватиме новий каталог книжок і розсилатиме їх по всіх бібліотеках і всім книголюбам, які цікавляться і купують українську книжку. Цей каталог служитиме свого роду бібліографією українських книжок на сучасному книжковому ринку і тому бажаємо помістити всі видання, включно з Вашими.

Просимо до 15-го червня прислати нам листу Ваших видань для поміщення в каталозі. Інформації, які отримаємо після поданої дати, можуть бути поміщені, як додаток до каталога або зовсім пропущені. Інформації просимо посилати на адресу:

Ukrainian Book Store Catalogue
10207 — 97th Street, P.O. Box 1640
Edmonton, Alberta, Canada T5J 2N9

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ПАРАФІЯ
СВ. СВЩМ. ЙОСАФАТА в ТРЕНТОНІ, Н. Дж.
запрошує всю Молодь і Старше Громадянство
міста Трентону й околиці на

ВЕЛИКУ ЮВІЛЕЙНУ ЗАБАВУ
З НАГОДИ СРІБНОГО ЮВІЛЕЮ
НАШОЇ ПАРАФІЇ
яка відбудеться
в суботу, 14-го червня 1975 р.
в приміщенні ВЕЛИКОЇ АВДИТОРІЇ
НОВОГО ПАРАФІЯЛЬНОГО ЦЕНТРУ
при 1195 Дуц Авеню, Трентон, Н. Дж.

- Під час забави відбудеться презентація ВСІХ ГРАДУАНТІВ високих (коледж) і середніх (гайскул) шкіл нашого міста.
- До танців пригравитиме всім відома оркестра „Темпо" — І. Коваля.
- Добірний буфет в заряді Шановних Пань церковного Сестрицтва.
- Приготовляється багато несподіванок, виграшів і розваг.

Початок: 9-та год. веч. Вступ: $5.00 від особи
Побажаний вечірній стрій!

Увага!!! Проситься всіх Шановних Градуантів вище згаданих шкіл, зголоситися до п-і Ніни Самокіш — (392-0306); або до п-і Оксани Микитин — (585-4036); або до п. Осипа Яскіра — (393-3264), які реєструють всіх Градуантів нашого міста.

Замовлення на столи — по 10 осіб до стола — приймає п. Іван Микитин. Тел. 585-4036 у вечірніх годинах.

КОМІТЕТ

Великдень у Маямі

Український Великдень у Маямі був чудовий; сприяв цьому травневий день, 4-го травня ц.р. Напередодні, в церкві св. Миколая, відбулась Воскресна Утреня з поважною скількістю вірних. А на сам Великдень церква була переповнена, бо не тільки прибули парохіяни, але так само всі туристи українці католики з Канади та з Америки ті, які святкують по старому стилю. Воскресну Службу Божу відправляв о. Михайло Горошко в співслуженні архимандрита Кубинської Православної Церкви, молодого, надзвичайно симпатичного монаха, який учиться української мови і якого батьки були українцями. Рівнож він читав по - англійськи Євангелію наперемін з о. Горошком, який читав по - українськи.

Відтак біля церкви відбулось свячення пасок, яке обидва священики довершили. Хоругви (павіси) з хрестами, маса народу, все те виглядало, як Великдень на рідних землях. Особливо цим захоплювались репортери маямських телевізійних станцій.

Церковна заля не змогла помістити всіх, що бажали взяти участь у спільному свяченому, хоч докладались нові й нові столи в усіх закутках залі. Народ дійсно радів, переживаючи радісні хвилини Христового Воскресіння з надією, що й наші брати в Україні зазнають в скорому часі великодньої радости. З глибини душі лунали воскресні пісні.

Привітальне слово сказав Архимандрит, а про великодні звичаї в Карпатській Україні розповів д-р Степан Росоха, який перебував тут на вакаціях.

Ф. П.

✠

Ділимося сумною вісткою, що наш
Дорогий та Незабутній Директор

ВАСИЛЬ ПАЛІЇВ

помер 23-го квітня 1975 р. в Польщі.

Залишеній Дружині та Синові та дальшій Родині, висловлюємо наше глибоке та щире співчуття.

БУВШІ ПРАЦІВНИКИ КНИГАРНІ
НАУКОВОГО Т-ВА ім. ШЕВЧЕНКА
У ЛЬВОВІ

✠

В глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що 13 травня 1975 р. відійшов у Вічність, проживши 77 років,
наш Дорогий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, ПРАДІДУСЬ і БРАТ

сл. п.
ІВАН ГИРА

Жалем сповнені:
МАРІЯ — дружина
АННА — донька з Родиною
ЮРКО — син з Родиною в Польщі
СТЕФАН — син з Родиною в Польщі
СТЕФКА — донька з Родиною в Польщі
ГАЛИНА — донька з Родиною
ЮРКО — брат з Родиною в Польщі
МАКСИМ — брат з Родиною в Польщі
МАРІЯ — сестра з Родиною в Україні
ОЛЕНА — сестра з Родиною в Україні
СЕМЕН — брат з Родиною
Близька і дальша Родина в ЗСА, Канаді, Польщі і Україні

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 17-го травня 1975 року о год. 8:30 ранку з похоронного заведення Kowalczyk Funeral Home, 129 Grand St., Jersey City, N.J. до укр. кат. церкви Різдва Преч. Д. Марії в New Brunswick, N.J. (80 Livingston Avenue) о год. 10-ій ранку, опісля на католицький цвинтар St. Peter's Cemetery, French St., New Brunswick, N.J.

ПЛАСТ
ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ
ОКРУЖНА ТАБОРОВА КОМІСІЯ
„Писаний Камінь"
біля КЛІВЛЕНДУ, Огайо
подає до відома, що

ПЛАСТОВІ ВИХОВНІ ТАБОРИ

для:
новачок – новаків – юначок – юнаків
будуть відбуватися
від 6-го липня до 27-го липня 1975 року

- Число учасників для всіх чотирьох таборів є ОБМЕЖЕНЕ до 149 осіб.
- Адреса Оселі „ПИСАНИЙ КАМІНЬ": PLAST CAMP 17030 Shedd Road, Middlefield, Ohio 44062. Tel.: (216) 632-7346
- Зголошення з адміністраційною оплатою у висоті 10.00 дол., просимо пересилати через місцеві Пластові Станиці до дня 20-го червня ц. р., на адреси: Miss Orysia Wolchuk, 13883 Lake Avenue, Lakewood, Ohio 44107. Mr. J. Kryshtalowych, 3003 Center Drive, Parma, Ohio 44134.
- Оплата за повних три тижні побуту на таборах виносить: 120.00 долярів враз з адміністраційним.

ОКРУЖНА ТАБОРОВА КОМІСІЯ

ГРОМАДЯНИ!
Ви заробляєте тепер бодай три рази більше, як двадцять років тому. Чому вистачає Вам забезпечення, яке Ви придбали тоді? Негайно доповніть його й достосуйте до своїх теперішних вимог та свого життьового рівня
в УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ

Субота, 31-го травня 1975 року
Залі Готелю Статлер-Гілтон
7-ма Авеню між 32-ою і 33-ою вулицями
Ню Йорк, Н. Й.
Початок Бенкету о год. 6:30 вечора, ТОЧНО!
Початок Балю о год. 9-ій вечора

Для відзначення 25-річчя Пластової Станиці в Ню Йорку

СВЯТОЧНИЙ БЕНКЕТ І БАЛЬ

У ПРОГРАМІ МИСТЕЦЬКІ ВИСТУПИ ПЛАСТОВОЇ МОЛОДІ.

- На Балі грає оркестра —
„Темпо" – пл. сен. І. Коваля
- Вступ від особи на Бенкет і Баль: 25.00 дол.
- Вступ для молоді на Баль: 5.00 дол.
- Одяг вечірний.
- Квитки на Бенкет і Баль можна набути у канцелярії Пластової Станичної Старшини при 140 Друга Авеню в Ню Йорку або у пані Стефанії Косович, 125 Е. 4-та вулиця, Ню Йорк, Н. Й. 10003.

Субота, 24 травня 1975 року
Год. 7:30 вечора
Готель Americana, Ню Йорк
при 811 7th Avenue
Вступ на бенкет і баль 30.00 дол. від особи; для студентів тільки 15.00 дол. від особи; вступ для студентів тільки на баль 7.50 дол. від особи.
Грає оркестра „АМОР"
Одяг вечірний.

З нагоди 25-літнього Ювілею Українського Лікарського Т-ва Північної Америки

— відбудеться —

СВЯТОЧНИЙ БЕНКЕТ І БАЛЬ

на який Управа УЛТПА щиро запрошує Шановне Українське Громадянство.

Під час З'їзду відбудеться
ВИСТАВКА ПУБЛІКАЦІЙ УКРАЇНСЬКИХ ЛІКАРІВ в ділянках медицини, літератури, поезії і журналістики.
- Виставку спонзорує СЕКЦІЯ ДРУЖИН ЛІКАРІВ, УЛТПА Відділ Метрополії Ню Йорк.
- Фаховою організацією займається Український Науковий Інститут при Гарвардському Університеті.

Проситься зголошуватись:
BOHDAN CHUDIO, M.D.
64 Burnett Avenue, Maplewood, N.J. 07040
Тел.: (201) 736-4696

„ЛІКАРСЬКИЙ ВІСНИК" – РЕЧНИК УКРАЇНСЬКОЇ ВІЛЬНОЇ МЕДИЧНОЇ ДУМКИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Шевченка. Цього правопису притримується майже вся українська преса на еміграції.

Для кращого ознайомлення читачів „Лікарського Вісника" та молодих лікарів - українців, які народилися та набули медичну освіту поза межами України, з медичною українською термінологією, редакція „Лікарського Вісника" вирішила перевидати фотодруком два словники, а саме: М. Галина „Медичний латинсько - український словник", Видавництво Спілки Українських Лікарів у Чехо - Словаччині, Прага, 1926, і „Номіна Анатоміка Українiка", анатомічний словник за редакцією: Ф. Цешківського, О. Черняхівського і О. Курило, Видавництво: Всеукраїнська Академія Наук, Київ, 1925.

Ці перевидання, роблені фотодруком у відносно малому накладі, розійшлися досить швидко, і тільки невелика кількість примірників є ще в розпродажу.

Відмічаючи двадцятип'ятьлітній ювілей існування УЛТПА, „Лікарський Вісник" може з задоволенням і навіть гордістю глянути на пройдений шлях, його майбутнє залежить від моральної і матеріяльної допомоги нашої лікарської громади, а передусім від нового покоління українських лікарів.

У цій короткій статті годі було зупинитися над усіма додатніми сторінками цього органу, які виправдують і узасаднюють його потребу. Чей же він є нашим журналом. Ми його створили і ми ним пишаємося. Він став духовним зв'язком поміж Українським Лікарським Товариством і всіма лікарями, розпорошеними по цілому світі. Його потайки читають наші брати і сестри на рідних землях.

„Лікарський Вісник" є свого роду документом, що дасть змогу дослідникам української еміграції оцінити діяльність лікарів - українців в діяспорі. Цей журнал є своєрідною естафетою, яку ми перебрали від попереднього покоління і яку мусимо передати наступному.

„Ізраїльська агресія – загроза для миру у світі", кажеться у совєтсько-лівійському комунікаті

Тріполі, Лівія. — Тут відбулися триденні наради совєтського прем'єра А. Косигіна з прем'єр-міністром Лівійської Республіки Абдель Саламом Джеллудом, який одночасно є членом Ради Революційного Командування, найвищого під сучасну пору керівного органу в Лівії. Згідно з повідомленням „Правди" з 14 травня, „в ході переговорів, які мали діловий, конструктивний характер, були обмірковані деякі принципові питання дальшого поглиблення співробітництва між Совєтським Союзом та Лівією в економічній та інших ділянках. Відбувся обмін думками щодо актуальних міжнародних проблем, в тому також щодо ліквідації наслідків ізраїльської агресії проти арабських країн, а також щодо інших питань, які являють собою взаємний інтерес".

В заключному совєтсько-лівійському комунікаті з 15 травня підкреслюється, що на порядку дня є справа ліквідації „загрози ізраїльської агресії" на Близькому Сході, мовляв, „ізраїльська агресія є загрозою для миру у світі".

По закінченні переговорів в Лівії А. Косигін виїхав до Тунісії, де буде продовжувати совєтські заходи щодо розв'язки арабсько-ізраїльського конфлікту в дусі інтересів та плянів СССР. Вислів цьому дав Косигін у своїй промові на прийнятті в Тріполі в його честь, де він сказав, що „совєтський народ ніколи не був пасивним спостерігачем у міжнародних справах... Для нас боротьба за мир невіддільна від боротьби за соціяльний прогрес і національну незалежність. І Совєтський Союзу буде і далі робити все потрібне для об'єднаних зусиль з іншими країнами в інтересах справи миру, незалежности і прогресу". Поїздка А. Косигіна до арабських держав, яка відбувається якраз напередодні заповідженої поїздки президента Форда до Европи і його зустрічі з єгипетським президентом Анваром ель-Садатом, має за завдання зміцнити серед арабського світу совєтські позиції.

Лікар підтверджує висновки Комісії Воррена щодо вбиття президента Кеннеді

Боземан, Монтана. — Д-р Джеймс Карріко, який опікувався президентом Ф. Кеннеді зразу після того, як той був смертельно поранений в атентаті 12 років тому, заявив кореспондентам, що він переконаний, що висновки Комісії Воррена, яка розглядала цей атентат, є правильні. Деякі критики висновків Комісії твердять, що фільм, на якому схоплено момент атентату, вказує, що тіло президента Кеннеді було різко штовхнене в два боки, що ніби мало б доказати, що стріли впали з двох сторін, а не як заявила Комісія, що дві кулі влучили в Президента з того самого напрямку. Д-р Карріко сказав, що рани були заподіяні двома кулями, які були вистрілені з одного боку та під тим самим кутом попали в Президента.

МИКОЛА ГОРБАЛЬ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

адміністрацію табору, в якому перебуває її рідний, а також невідомо який буде вислід, так що навіть у найкращому випадку невідомо чи повернуть бодай витрати на суд. І чи є сенс скаржитись, коли відомість, що твоя скарга обоснована, приходить за кілька місяців. А заки суд винесе якийсь вирок, пройде ще кілька місяців. А так, як „сидиш тихо", то може адміністрація зласкавиться і дозволить на чергове побачення. Виходячи з цього, чому ж колись у майбутньому, якщо знайдуться такі, що почнуть скаржитись, не зробити благородного жесту, мовляв, була помилка, родичі можуть скаржитись. А розуміти це не тільки як жест, за яким немає ніяких конкретних дій, у мене немає найменших підстав, а якщо я помиляюся, то прошу мені відповісти:

1) Якщо визнано, що позбавлення Калинця побачення з родиною було безпідставне ,то чому не припиняють переслідувати і карати тих, які з цього приводу протестують?

2) Яких „заходів вжито" по питанню необґрунтованого позбавлення Калинця побачення з родиною?

3) Де є гарантія, що подібні систематичні порушення законів більше не повторяться?

4) Чому за найменше порушення чисельних заборон, в'язнів негайно карають на підставі ретельно випрацьованого реєстру, а адміністрація табору, яка систематично грубо порушує закон, фактично не несе за це ніякої відповідальности?

5) Навіть, якщо трапиться чудо і мати І. Калинця отримає матеріяльну компенсату за витрати на побачення з сином, яке не відбулося, хто і яким чином компенсує моральну шкоду, заподіяну його малолітній донці у зустрічі з жорстокістю людей, покликаних перевиховати їх сина і батька? Хто компенсує старій жінці шкоду, нанесену її здоров'ю такою „прогулянкою" і пониижуючими, повними відчаю і сліз балачками з представниками адміністрації?

(Горбаль)

8. 10. 1974 року

Зам.: Заяву аналогічного змісту вислано до КГБ

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИКОЛА ГНАТІВ, член УНС Відд. 63 Т-ва Січ в Форд Сіті, Па., помер 14 грудня 1974 року на 62-му р.ж. Нар. 1912 року в Форд Сіті. Залишив у смутку дружину, 1 сина і дочку. Похорон відбувся 18 грудня на укр. кат. цвинтарі Преч. Діви Марії в Форд Сіті, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секр. Відділу

КИРИЛО ПАДЯК, член УНС Відд. 221 Т-ва св. Степана в Чікаґо, Ілл., помер 4 грудня 1974 р. на 81-му р.ж. Нар. 1893 р. в Україні, став членом УНС в 1916 р. Залишив у смутку дружину Анну, дочку Марію, синів Володимира і Раймонда, 9 внуків і 1 правнука. Похорон відбувся 7 грудня на цвинтарі св. Миколая в Парк Рідж, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Шпікула, секр.

ПАВЛО РИЖЕВСЬКИЙ, — член УНС Відд. 221 Б-во св. Степана в Чікаґо, Ілл. помер 4 грудня 1974 р. на 65-му р.ж. Нар. 1909 р. в Україні, став членом УНС в 1960 році. Залишив у смутку дружину Ольгу, дочку Лідію. Похорон відбувся 7-го грудня на цвинтарі св. Миколая в Парк Рідж, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Шпікула, секр.